

а вториятъ — духъ животворещъ. Въ този стихъ сж представени две идеи, въ две конкретни форми. Значи, за да стане една идея понятна и лесно приложима, непременно трѣбва да ѝ се даде конкретна форма. За да разбере човѣкъ живота, знанието, както и разумната природа, която го заобикаля, той трѣбва да си ги представи въ конкретна форма, достъпна за неговия умъ и за неговото сърце. Сжщевременно той трѣбва да намѣри онази вътрешна връзка, онова взаимоотношение, което сжществува между тия нѣща и него. Запримѣръ, вие излизате вечеръ вънъ, погледжате къмъ небето, но понеже нѣмате тржби, каквито астрономитѣ иматъ, казвате: Небето не е за насъ. — Тамъ, именно, е вашето нещастие. Вие трѣбва да съзнаете, че всѣка форма, която ви заобикаля, има отношение къмъ васъ, и да влѣзете въ връзка съ нея. Следователно, и небето, съ своитѣ слънца и планети, има отношение къмъ васъ. Вие имате връзка, както съ земята, така и съ небето. И земята, като живо сжщество, има нужда отъ движения; и тя се върти, движи се на една, на друга страна, влиза въ връзка съ слънцето, като му показва, ту едната, ту другата си страна. Въ това отношение, тя мяза на една красива почтена дама, която показва само лицето си на слънцето, да я огрѣва, а гърбътъ ѝ остава въ тъмнина. Сжщото нѣщо ученитѣ обясняватъ съ други думи. Тѣ казватъ, че слънцето освѣтява само едната половина на земята, а другата остава неосвѣтена. Когато уподобявамъ земята на красива дама, въ случая, азъ си служа съ поетически изразъ. За мнозина това може да е фантазия, но за поета не е така. Когато погледне едно цвѣте, поетътъ вижда въ него това, което обикновениятъ човѣкъ не вижда. Предъ него се разкрива цѣлъ свѣтъ, и той описва цвѣтето като нѣщо живо, съ което се разговаря. Когато учениятъ разглежда земнитѣ пластове, той обръща внимание на огъванията и пречупванията на тия пластове, на тѣхния съставъ, и отъ това вади заключение за пжтя, по който е минала земята въ своето развитие. За обикновения човѣкъ това може да е фантазия, но за учения това е писмо. Той чете по земнитѣ пластове и ги описва. И самитѣ учени не сж на еднаква степенъ на развитие: едни знаятъ повече, а други по-малко. Изобщо, въ сегашното си състояние, науката представя колективенъ трудъ на много хора, работили въ разни области. Нѣкои учени се намиратъ близо до истината, но и тѣ още не знаятъ всичко. Запримѣръ, въ свѣта сжществува една ложа отъ учени хора, които се събиратъ за разискване